

Kreta eller Kjula? Vad är bäst i november?

Det pep till i min mobiltelefon. Jag fick luta mig ur solstolen för att nå den. Ett MMS med lång text från klubbkamraten Ann-Charlotte. Hon hade fotat av D-banan på Västeråsorienteringen. Hmmm, många stigar! Svåra vägval! Så skrev hon att det varit minusgrader när hon lämnade hemmet på morgonen och snö i luften på hemvägen. Men dessemellan hade det varit rolig och uppfriskande orientering. Det stack till i mig en liten avundspil. Visserligen var jag på två veckors träningsläger på Kreta (kravla mig i och ur solstolen, gå fram och tillbaka till alla måltider, hämta drinkar, simma i havet, vandra längs stranden, vända blad i boken – ja, mycket var det) men inte kan väl en veteranorientering slå det upplevelsemässigt. Eller?

Svaret på jämförelsen skulle vid hemkomsten ges möjlighet till, för då hade Kjula sin veterantävling. På parkeringen stod Jalle Palm och Rolf Lindblom i duggregnet och kylan och viftade in Mariannes lilla röda bil med mig i passagerarsätet. Vi åkte bara två personer i bilen för vi hade våra dragspel i baksätet och skulle inte hinna hem före den spelning vi i vår orkester (10 pers) hade på Tallgläntan i just Kjula. Därför valde vi också att komma relativt sent. "Hej, det är jag som är banläggare idag. Så nu får jag väl skäll av er efteråt", kluckade Roffe, men vi försäkrade att vi skulle hålla oss lugna om han bara lät bli våra dragspel.

Så var jag snart igång på min D-bana. Jag travade på och tog snälla omvägar för att inte behöva passera vitmosseförsedda, regnfuktiga bergsknallar. Efter ettan var jag ute i ett otrevligt grönområde med vatten klafsande i skorna hela tiden, men jag trängde mig envist och långsamt fram. Jag stegade och hade snart avverkat distansen men stod mitt i tätområdet utan nån sikt.: "Jävla Roffe! Hur har du lagt banan egentligen!" Men vänta jag skulle ju till kanten av ett hygge, så jag tog tvärt till vänster och trängde mig igenom vegetationen och snubblade ut på hygget. Och där stod kontrollen, min dessutom, med rätt siffra! "Hurra för Roffe!" utbrast jag lyckligt och stämplade.

Jag var redan trött, svettig och med immade brillor och följde vacklande hyggeskanten. Korta ben med onda knän, övervikt, dålig kondition är inte bästa förutsättningar här. Jag hörde mitt namn och ett hej bakifrån innan något seglade förbi. Ett talande rådjur? Nej, klubbkamraten Kenneth Johansson. Han verkade inte nudda marken utan flöt liksom ovanpå allt ris, alla småbuskar, gropar och trädrötter. Dessutom såg han pigg och glad ut. Ja, ja, det är skillnad på orienterare och orienterare.

Runt nästa kontroll var det rena lervällingen så kanske att någon hade ägnat sig åt gyttjebrottning här tidigare på dagen. En senare kontroll visste jag inte ens vad jag letade efter. Genom mina igenimmade glasögon såg symbolen på kontrolldefinitionen ut som hörlurar. Något runt med streck var det i alla fall. Men jag hittade kontrollen ändå och det var nåt slags stort hål i marken. Några fler osmarta tidsödande vägval gjorde jag sedan men kom så småningom fram mot banans slut. Men så här såg ut? Inte hade det varit någon gyttjebrottning utan kanske hade ett helt riddarslag utspelats här, så uppsparkad var marken. Eller kunde det vara vildsvinen?

Väl framme vid klubbstugan tog Glittrande Gittan emot mig så jag fick stämpla ut – godkänd. Mot duschrummet för att bli tvätta mitt regnkletigt svettiga hår för att vara fin på dragspelskonserten. De nyduschade som jag mötte i dörren meddelade att

varmvattnet var slut. Rejält nerkyld var jag redan efter en och en halv timme (ja, ja, jag blev sist som vanligt) i skogen i duggregn, vatten i skorna och blöt lerig bak efter att ha kanat nerför en brant. Inte blev jag varmare av den här tvagningen. Det isade i hårbotten och ryggen huttrade av fasa av kallvattnet. Men vid påklädningen med valna fingrar fick jag syn på en hårtork dinglandes på en krok. Så med värme i hårbotten och snyggt smink var jag redo för fika. Om inte det också var slut!!

Det var nästan bara Marianne och jag kvar i klubbstugan men massor av mackor, meddelade de vänliga Kjuladamerna. Och så fick jag flera koppar värmande te medan Gittan förklarande visade på min karta en rutt som säkert var bara hälften av den jag hade företagit mig. Ack ja, mycket återstår att lära sig. "Vad fan gjorde du ute i ett grönområde?" undrad Roffe medan han och gänget städade lokalen och packade ihop efter tävlingen. Och se'n var det dags för oss att åka till spelningen i ortens bibliotek. Orkestern skulle samlas halv två för att lite senare spela en timme.

Väl på plats var jag så iskall om fötterna att jag var tvungen att ta av mig skorna för att få lite rumsvärme. Fingrarna var stela och hela jag kände mig avdomnad. Dock kan musik få fart på blodomloppet så kroppsvärmen steg i takt med tonerna. Och så var jag ju så snygg i håret.

Jag skickade senare ett SMS om dagens äventyr till väninnan och klubbkamraten Marita Rosvall (fortfarande yrkesarbetande och avundsjuk på oss veteranorienterare). I svaret undrade hon vilket jag föredrar: Kretastranden eller Kjulaskogen? Jag hade inte funderat över dessa kontraster tidigare och blev lite perplex. Kanske är svaret både och? Nej, efter lite eftertanke var svaret ändå givet: Kjula med orientering OCH dragspel!

*den 27 november 2019
Gun Sundberg*